

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

nye Forhold, naar der er den fjerneste økonomiske Fordel ved det.

Angaaende det konservative Lovforslag vil jeg gerne sige, at det kan jeg ikke gaa med til. Det gaar ud paa at forhøje Prisen med 2 Kr. pr. Td. eller pr. 100 kg, hvad man nu vil sige. Jeg kunde ikke lade være med at sidde og tænke paa, at da man for mange Aar siden ofrede til Præsten og Degnen i Kirken, var det en meget almindelig Udtalelse hjemme paa min Egn, at Præstens Sæk aldrig blev fuld. Jeg har Indtryk af, at man kan sige det samme om det ærede Medlem Hr. Grønnings, hans Kornsæk bliver aldrig fuld. Det er lige meget, hvad man gennemfører til Fordel for Kornproducenterne, saa er Kravet 2 Kr. til.

Jeg vil sige til det ærede Medlem, at det kan man ikke gøre her, hvor man er klar over, at der er gennemført en Overenskomst i Fjor mellem de større og de mindre Landmænd om en Kornordning og en Svineordning, som skulde søge at gøre Forholdene saa lige som muligt for de større og de mindre Landmænd, hvad angaar Produktionsfordelene. Hvis man nu paa Trods af denne Overenskomst gaar hen og forhøjer Kornprisen med 2 Kr. pr. Td., er det et meget stærkt Brud paa den Overenskomst og paa den Ligestilling, som man fik gennemført i Fjor. Jeg tør sige, fordi Tallene viser det er rigtigt, at samtlige Ordninger, samtlige Forhold under den nye Situation i de sidste 5—6 Aar viser, at det er de større Landmænd, der har haft størst Fordel af den nye Tid, og ikke de mindre Landmænd. Saa meget mindre Grund er der til her at give de større Landmænd en Fordel paa Bekostning af de mindre Landmænd.

Jeg vil tilføje, at naar nu Hvedepriisen er nede paa 9 Kr. 80 Øre, og man har en Told paa 4 Kr. 20 Øre er det alligevel for meget, om man forhøjer Tolden med 2 Kr., saaledes at man kommer op paa en Told paa Hvede her til Lands paa ca. 65 pCt. af Værdien. Jeg tror, at her er det ærede Medlem kommet saa højt op, saa han maa se at komme lidt ned paa Jorden igen, hvor han egentlig burde høre hjemme.

Det ærede Medlem taler saa meget om, at man skal sikre Landmændene de Priser, der er nævnt i Kornloven. Jeg er enig med alle de Ordførere, der har været inde paa,

at det er Hensigten, at disse Priser skal være dem, Landmændene skal have, men jeg maa advare imod, at man kommer ind paa det, som navnlig er fremsat af det ærede Medlem Hr. Grønning og det ærede Medlem Hr. J. S. Foget, at man skal sikre de større Landmænd Produktionsprisen ved en Minimalpris fastsat i Kornloven. For Konsekvensen af det bliver naturligvis to Ting. For det første Maksimalpriser, naar Priserne gaar op. Naar Priserne svinger saa stærkt, som de har gjort i de sidste 2 Aar, fra for 2 Aar siden at være nede paa Minimum og saa oppe paa 18—22 Kr. og nu nede paa 12—14 Kr., saa er det indlysende, at man ikke kan gennemføre en Sikring af Produktionsprisen fuldt ud uden ogsaa at have en Maksimalpris. Det er den første Konsekvens, og den anden er, at saa maa man ogsaa ved Lovgivning sikre de Arbejdere, der er beskæftiget ved Bedriften, en garanteret Løn under saadanne Forhold. Det ærede Medlem maa være klar over, at han kan ikke udelukkende faa sine Fordele sikret gennem Lovgivning, saaledes at for den anden Part i Samfundet, Forbrugerne og Arbejderne, lades alt Haab ude.

Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget benyttede Lejligheden til at fordømme den Svinekortsordning, der blev gennemført i 1937, og sagde, at den kom ikke Husmændene til gode. Jo, det gjorde den i høj Grad. Men det er jo soleklart, at naar det var 100 000 Kort, som de større Landmænd maatte aflevere for at faa den Forhøjelse i Kornprisen, der blev gennemført for dem, og der er 100 000 Husmænd godt og vel, kan det ikke blive til mere end 1 Kort til hver; og saa er det jo klart, at naar de regner med at faa en Fordel, skal der ikke ret megen Ophidselseskampagne til fra det ærede Medlems Side for at faa Husmændene til at mene, at de har faaet for lidt. Enhver kan faa dem til at mene, at det er alt for lidt, de skulde have haft 2—3 Kort i Stedet for. Men jeg tror paa den anden Side ikke, at det ærede Medlem faar meget ud af det, for naar man først er kommet til at se lidt mere nøgternt paa det og bliver klar over, hvor mange Kort der kan fremskaffes paa rimelige Vilkaar, saa forstaar man, at der ikke kan blive flere til Husmændene.

Dernæst vil jeg gerne sige, at det